

Denne Indskrækning „ved samme Kommunes Skolevæsen“ forekommer Mindretallet ikke alene at være ubillig, men ogsaa ligefrem til Skade for unge Læreres praktiske Uddannelse og derved ogsaa skadelig for selve Skolen. Mindretallet maa endvidere hævde, at dets Ændringer paa dette Punkt erestemmende med de Forudsætninger, under hvilke Skoleloven blev given.

I Ændringsforslag 28 foreslaas, at ethvert Barn i den offentlige Friskole faar Adgang til hver Skoledag i Maanederne December, Januar, Februar og Marts at faa et Maaltid varm og kraftig Middagsmad, og at deene Bispisning ydes vederlagsfrit til Børn af ubemidlede Forældre. Udgifterne til denne Bispisning afholdes af Stat og Kommune, hver med Halvdelen. Loven om Skolebispisning, der blev vedtaget i Rigsdagssamlingen 1901—02, har været uden nævneværdig Betydning og kun i meget ringe Grad afhjulpet den sørgelige Kendsgerning, at særdeles mange af den offentlige Friskoles Børn lide under mangelfuld Ernæring. Udgifterne ved Indførelsen af en saadan Skolebispisning ville vel være betydelige, men i en Sag som denne bør dog Børnenes fysiske Vel og ikke Pengespørgsmaalet være det bestemende. Hvor vederlagsfri Bispisning af fattige Skolebørn er indført ad frivillig Vej, hører man kun Udelt Tilfredshed med en saadan Bispisning, der foruden at styrke og udvikle Barnets Legeme, sætter det i Stand til at tilegne sig et fyldigere og bedre Udbytte af Undervisningen.

Paa Foranledning af Mindretallet er der med Ministeren afholdt Samraad om Indførelse af Hverdagsundervisning for Landsbyskolen samt om et virkeligt pædagogisk Tilsyn med Skolens Undervisning. Men da hverken Ministeren eller Udvalgets Flertal var tilbøjeligt til at gaa med til disse to vigtige Reformers, maa Mindretallet anse det for ubetimeligt for Øjeblikket at stille Ændringsforslag om disse Spørgsmaal.

Et Mindretal (Martin Madsen) kan i alt væsentligt tiltræde Flertallets Ud-

talelser. Tidspunktet er neppe kommet til større indgribende Ændringer i Skoleloven af 1899. Man har derfor resigneret over for adskillige Ønsker og indskrænket sig til at give de Ændringer sin Tilslutning, som maa siges at passe ind i den foreliggende Ramme. Paa et enkelt Punkt, angaaende Timelærernes Anciennitetsberegning, staaer Mindretallet imidlertid i principiel Modsætning til Forslaget og Flertallet. Mindretallet kan nemlig ikke erkende, at det er til Skolens og Lærernes sande Tarv, at det fastslaas, at Timelærerne kun skulle have den Anciennitet medregnet, som de have opnaaet ved den Kommunes Skolevæsen, hvor de sluttelig opnaa fast Ansættelse, saa lidt som det kan indrømme, at dette var Tanken i Forhandlingerne om Skoleloven, i hvis Udvalg Mindretallet havde Sæde.

Da Ministeren imidlertid bestemt fastholder sit Forslag paa dette Punkt, har Mindretallet ment at burde bøje sig i Princippet og indskrænke sig til sammen med 4 af Flertallet (K. Bjerre, K. Pedersen, Kristiansen og Jensen-Knudstrup) at stille Mæglingsforslaget under Nr. 18. Mindretallet maa nemlig hævde, at den Regel, som Ministeren søger fastslaet, i alt Fald ikke bør ramme de Lærere, som have været i god Tro. Herefter vil enhver ny tiltrædende Lærer vide, hvad han har at rette sig efter, og der sker ham altsaa ingen Uret, men dette vilde være Tilfældet for de ovennævnte Vedkommende.

Naar Mindretallet saaledes anbefaler at akkviescere ved dette Mæglingsforslag, er det tillige under den Forudsætning, at Kvotienten for Timelærervirksomheden, der nu kan omfatte indtil $\frac{1}{7}$ af Timeantallet, efterhaanden nedbringes til det mindst mulige.

Udvalget har haft Samraad med Ministeren om:

- a. Hverdagsundervisning paa Landet.
- b. Skoletilsyn.
- c. Timelærerinstitutionens Begrænsning.
- d. Skolelæger.
- e. Lærerindernes Timetal.